

L'EXALTACIÓ DE LA SANTA CREU

Homilia del P. Joan Carles Elvira, prior de Montserrat

14 de setembre de 2008

Nm 21: 4b-9; Fl 2: 6-11 / Jo 3: 13-17

Com pot ser, germans i germanes, que la creu, signe terrible de sofriment i de mort, hagi acabat essent allò que més ràpidament identifica a un cristià? Mai no trobarem una resposta tranquil·litzadora a aquest misteri de la nostra fe, que només s'il·lumina al llarg d'una vida de fidelitat en el seguiment del Crist. Però hem d'esforçar-nos per donar raó de la nostra esperança a aquells qui ens acusen d'enemics de la Vida i de la Felicitat. Com en temps de Sant Pau, també els nostres contemporanis consideren un escàndol i un absurd la predicació d'un Messies crucificat. Però nosaltres hi veiem el poder i la saviesa de Déu (cf. 1C 1: 22-25). La festa de l'Exaltació de la Santa Creu vol fer-se ressò, d'alguna manera, d'aquesta saviesa i d'aquest poder de l'obra de Déu. Vol mostrar-nos la llum que brolla de la creu de Jesús i que és capaç d'il·luminar la vida dels creients. Quins em semblen, doncs, alguns dels trets del missatge d'aquesta festa que l'Església ens proposa de celebrar avui?

D'entrada diria que l'Evangelí no és només la creu. La fe comença per l'anunci joíós d'una Vida més forta que la mort: *Busqueu Jesús de Natzaret? Ha ressuscitat!*, diu l'àngel a les dones que s'acosten al sepulcre el diumenge de Pasqua. És, doncs, a la llum de la resurrecció que la creu té el seu lloc en la predicació cristiana. Pasqua reconcilia dues realitats contradictòries en confessar que la mort és condició d'una vida més plena, quan hom ha viscut, com Jesús, des de la confiança incondicional en el Pare i ha arribat a fer de la mort la seva *pròpia* mort: *Ningú no em pren la vida, sóc jo qui la dono lliurement...*

Al cor de l'Evangelí, però, no hi ha només la Creu i després la Resurrecció, sinó també la Creu precedida del seguiment de Jesús. La mort de Jesús en creu va ser la conseqüència de la seva manera d'anunciar el Regne de Déu. Per això els deixebles ens obrim a la saviesa i al poder de la creu quan, amb els anys, fets els ulls en el nostre mestre, comprenem que la vida és per donar-la i que mai no som tant vius com quan som capaços d'estimar fins a l'extrem, és a dir, sense demanar res a canvi...

Al cor del missatge de la festa d'avui, per últim, trobem l'anunci de la nostra salvació, de la nostra redempció. La creu és el rebrot de l'arbre del paradís, amb el seu fullatge medicinal. Dues em semblen les notes d'aquesta salvació i redempció: l'amor i el perdó. Podríem pensar –i massa sovint ha estat així– que el que salva és el sofriment del Crucificat. No, Déu no vol el sofriment dels seus fills. És veritat que no hi ha vida humana sense sofriment, però Déu ens acompanya en aquesta dura prova. Amb Ell al costat, el sofriment pot esdevenir allò que mesuri la qualitat de la nostra existència. Hi ha lliçons essencials per copsar el sentit de la vida que no es poden aprendre d'una altra manera. Més que el sofriment, doncs, el que realment ens redimeix és l'amor per nosaltres que Jesús manifesta des de la creu i el rostre paternal de Déu que ens revela. Només un amor tan gran ens salva, només un Déu tant humà ens redimeix... Però perquè aquest missatge d'Amor sense límits sigui creïble cal parlar amb la mateixa intensitat del perdó, del pecat del món que Jesús pren damunt seu a la creu. El perdó no consisteix en la negació del mal, com si Déu digués: tranquils, no passa res! Sí que passa, i molt! Cal que acollim Jesús lliurat pels nostres pecats i que ens en fem solidaris. Cal que participem en la seva obra de reparació, tots fent de les nostres vides unes vides ofertes, per amor, a Déu i al proïsme.

Germans i germanes, aquest missatge de la Santa Creu es va fer carn en nosaltres el dia del nostre Baptisme. Marcats amb el signe de la creu, vam ser associats estretament a la mort de Jesús per renéixer amb Ell a una nova vida. Tot el que hem

viscut posteriorment al nostre baptisme hauria de ser desenvolupament d'aquesta llavor inicial. Estiguem orgullosos, doncs, de ser cristians en el món d'avui: no, no tenen raó els qui ens acusen d'enemics de la Vida i de la Felicitat. Per a nosaltres, ser testimonis del Crucificat, testimonis de la saviesa i de la força de l'obra de Déu, és qüestió de vida i de vida en abundància...